

Но работата днесъ е много напръднала и противъ пороя не може да се върви, прилагаше самъ да каже Рачински. Войната ще се обяви и ще се роди една свободна България. Като говорѣше въ тозъ смисълъ Рачински бързаше да прибави, че той мисли така просто отъ искренна любовъ къмъ българския народъ, чиято участъ го интересувала въ най-висока степенъ, та за това и желаялъ да бѣ миналъ той прѣдварително прѣзъ едно прѣдуготвително училище, та да постѣпи послѣ по-рѣшително въ единъ по-пълненъ самостоятеленъ животъ. Той не билъ противъ това, което става днесъ, но той изказвалъ просто неговия възгледъ по тоя въпросъ.

Върху всичко това ние приказвахме надълго съ покойния Рачински, но въ заключение всички се съгласихме, и той и ние, че, както бѣха се сложили по онова врѣме обстоятелствата, за България другъ изходъ изъ създаденото ѝ положение нѣмаше, освѣнъ освобождението ѝ отъ турския режимъ съ война или безъ война, ако това е още възможно. Да не пропусна тукъ да забѣлѣжа и това, че Рачински поставяше като необходимо, безусловно условие за нашето по-нататъшно мирно народно развитие въ Балканския полуостровъ споразумѣнието ни какъ и какъ съ нашитѣ съсѣдни народи сърби, гръци, румъни и пр., че инакъ у насъ нѣмало никога да има ни миръ, ни редъ.

XVII.

У Генералъ-Губернатора.

Него день бѣше наредено да идемъ да се прѣдставимъ и на Московския генералъ-губернаторъ князь Долгоруки. И часа на 3 точно ние бѣхме при него. Князътъ, въ роднински, както ни казаха, връзки съ царската фамилия,